



Arrest

**nr. 344 746 van 14 april 2026
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Chinese nationaliteit te zijn, op 4 december 2025 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 november 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 december 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen, van Chinese nationaliteit, dienden op 6 mei 2025 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn, in functie van hun dochter, L. L., van Nederlandse nationaliteit en Chinese origine, met verblijfsrecht in België (bijlage 19ter).

Het bestuur weigerde hen op 3 november 2025, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreffen de thans bestreden beslissingen en deze luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.05.2025 werd ingediend door:

*Naam: L.
Voorna(a)m(en): D.
Nationaliteit: China
Geboortedatum: (...)1940
Geboorteplaats: Shandong
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn dochter, de genaamde L. L. (RR. (...)), van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: '4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, (...), die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn (...);'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine voorafgaand aan de komst naar België en tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving hiervan werden volgende stukken voorgelegd:

- Bestaansmiddelen van de referentiepersoon (jaarrekening + stortingen + uittreksel KVK)*
- Geldverzending vanwege de referentiepersoon naar betrokkene via domiciliëring KBC t.b.v. 500 EUR met startdatum 24.09.2024*
- Ziektekostenverzekering op naam van betrokkene + betaling bijdrage*

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst of origine. Betrokkenen leggen helemaal niets voor betreffende het onvermogen van betrokkene in het land van herkomst. Het onvermogen wordt op dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de geldverzendingen, dient te worden opgemerkt dat het overmaken van gelden aan een ouder in het buitenland niet automatisch betekent dat die geldsommen noodzakelijk zijn om in die basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst of origine. Er werden bedragen overgemaakt aan betrokkene, echter zonder een bewijs van behoefte in het land van herkomst of origine (cf. gebrek aan bewijs van geen onvermogen aldaar) kan niet zonder meer worden afgeleid welke bestemming die geldsommen hadden. Een kind kan namelijk ook bedragen overmaken aan een ouder die in het buitenland verblijft, zonder dat die ouder behoeftig is en bijgevolg afhankelijk is van dat kind. Deze stortingen tonen niet aan dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon. Betrokkene dient aan te tonen dat de vorm van 'ten laste zijn' significant en noodzakelijk is. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.

Het onvermogen en de daaruit voortvloeiende behoefte van betrokkene in het land van herkomst is dus niet afdoende aangetoond. Ten slotte dient ook opgemerkt te worden dat we niets weten betreffende de burgerlijke staat van betrokkene. Voor zover hij gehuwd is, sluit niets uit dat zijn echtgenote vermogen is en zij dus in de bestaansmiddelen van betrokkene voorzorg. Van gehuwden mag immers verwacht worden dat zij elkaar ten laste hebben.

Kortom, zonder degelijk bewijs van (on)vermogen van betrokkene kan niet vastgesteld worden of en in welke mate betrokkene behoeftig was in het land van herkomst of origine en aldus of en in welke mate hij aangewezen was op de geldsommen die zijn dochter hem overmaakte.

Het gegeven dat betrokkene sedert 06.05.2025 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Geen van de andere voorgelegde documenten, doen afbreuk aan de hiervoor gedane vaststellingen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.05.2025 werd ingediend door:

Naam: L.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: China

Geboortedatum: (...)1947

Geboorteplaats: Shandong

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar dochter, de genaamde L. L. (RR. (...)), van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, (...), die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn (...);’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine voorafgaand aan de komst naar België en tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving hiervan werden volgende stukken voorgelegd:

- Bestaansmiddelen van de referentiepersoon (jaarrekening + stortingen + uittreksel KVK)
- Geldverzending vanwege de referentiepersoon naar betrokkene via domiciliëring KBC t.b.v. 500 EUR met startdatum 24.09.2024
- Ziektekostenverzekering op naam van betrokkene + betaling bijdrage

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst of origine. Betrokkenen leggen helemaal niets voor betreffende het onvermogen van betrokkene in het land van herkomst. Het onvermogen wordt op dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de geldverzendingen, dient te worden opgemerkt dat het overmaken van gelden aan een ouder in het buitenland niet automatisch betekent dat die geldsommen noodzakelijk zijn om in die basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst of origine. Er werden bedragen overgemaakt aan betrokkene, echter zonder een bewijs van behoefte in het land van herkomst of origine (cf. gebrek aan bewijs van geen onvermogen aldaar) kan niet zonder meer worden afgeleid welke bestemming die geldsommen hadden. Een kind kan namelijk ook bedragen overmaken aan een ouder die in het buitenland verblijft, zonder dat die ouder behoeftig is en bijgevolg afhankelijk is van dat kind. Deze stortingen tonen niet aan dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon. Betrokkene dient aan te tonen dat de vorm van 'ten laste zijn' significant en noodzakelijk is. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.

Het onvermogen en de daaruit voortvloeiende behoefte van betrokkene in het land van herkomst is dus niet afdoende aangetoond. Ten slotte dient ook opgemerkt te worden dat we niets weten betreffende de burgerlijke staat van betrokkene. Voor zover zij gehuwd is, sluit niets uit dat haar echtgenoot vermogend is en hij dus in de bestaansmiddelen van betrokkene voorzorg. Van gehuwden mag immers verwacht worden dat zij elkaar ten laste hebben.

Kortom, zonder degelijk bewijs van (on)vermogen van betrokkene kan niet vastgesteld worden of en in welke mate betrokkene behoeftig was in het land van herkomst of origine en aldus of en in welke mate zij aangewezen was op de geldsommen die haar dochter haar overmaakte.

Het gegeven dat betrokkene sedert 06.05.2025 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Geen van de andere voorgelegde documenten, doen afbreuk aan de hiervoor gedane vaststellingen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partijen lichten hun enig middel als volgt toe:

"2. In rechte

Verwerende partij heeft volledig ten onrechte t.a.v. verzoekers een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bepaalt als volgt:

(...)

(NOTA : bij arrest nr 121/2013 van 26-09-2013, heeft het Grondwettelijk Hof het artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, c en 40bis, §2, tweede lid vernietigd).

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bepaalt als volgt:

(...)

De Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) stelt als volgt in de bestreden beslissing:

(...)

Verzoekers hebben een Nederlandse dochter, L. L. (RR. (...)). Ze wonen samen te (...).

Verzoekers zijn 85 en 78 jaar oud, leven samen in China en hebben een sterk verminderde zelfredzaamheid vanwege hun hoge leeftijd en medische toestand. Zij lijden aan chronische gezondheidsproblemen, waaronder hoge bloeddruk en hartziekten (geneesmiddelenkost: ± 2.800 RMB/maand). Hun pensioeninkomen bedraagt slechts 7.184 RMB/maand, terwijl hun totale maandelijkse uitgaven ongeveer 11.701 RMB bedragen. Er is structureel een maandelijks tekort van meer dan 4.500 RMB (≈ 547 EUR). De huur bedraagt vanaf januari 2026 4.212,30 RMB, na een verhoging van 14%, wat hun financiële situatie verder onder druk zet. De dochter, L. L., ondersteunt haar ouders reeds regelmatig en noodzakelijk vanuit België door maandelijkse geldtransfers en bijkomende financiële hulp voor medische kosten, levensonderhoud en onverwachte uitgaven. Door hun leeftijd kunnen verzoekers niet met digitale hulpmiddelen werken. Zij gebruiken geen smartphone, geen online bankieren en betalen vrijwel alles contant, wat onafhankelijke financiële zelfredzaamheid bemoeilijkt. De dochter is financieel volledig in staat om verzoekers te onderhouden en wenst voor hen te zorgen in België.

Verzoekers verwijzen naar artikel 40bis, §2, 4°. Ouders van een Unieburger behoren tot de categorie van familieleden die recht hebben op verblijf indien zij "ten laste" zijn van de EUburger.

Verzoekers verwijzen naar artikel 2.2d en artikel 3.2 van Richtlijn 2004/38/EG en naar rechtspraak van het Hof van Justitie. Er is een schending van het Unierechtelijk begrip "ten laste zijn".

Artikel 2.2.d en artikel 3.2 van Richtlijn 2004/38/EG bevestigen dat ouders die ten laste zijn een afgeleid verblijfsrecht genieten.

DVZ eist een onrechtmatig zwaar bewijs van totaal onvermogen in het land van herkomst. Dit criterium is uitdrukkelijk verboden door het Hof van Justitie. Verzoekers verwijzen hierbij naar de arresten C-423/12, Reyes van 16 januari 2014 (punten 23-25) en C-1/05, Jia van 9 januari 2007 (punten 35-37).

DVZ miskent dat een ouder niet hoeft aan te tonen dat hij volledig onvermogen is in eigen land. De structurele tekorten (in dit geval ± 4.500 RMB per maand) voldoen ruimschoots aan de vereisten voor afhankelijkheid. De hoge leeftijd van verzoekers (respectievelijk 85 en 78 jaar) versterkt deze afhankelijkheid. Bovendien miskent DVZ dat medische kosten en beperkte zelfredzaamheid objectieve aanwijzingen van behoefte vormen. DVZ hanteert daarmee een te strenge interpretatie van de regelgeving.

"Ten laste" betekent dat de financiële steun nodig is om in de basisbehoeften te voorzien, zoals voeding, huisvesting en gezondheidszorg. Er is geen bewijs van volledig onvermogen vereist. De afhankelijkheid moet feitelijk en reëel zijn. Het is voldoende dat de steun noodzakelijk was om het levensonderhoud te waarborgen.

DVZ beperkt zich op een enkele stelling "er is geen bewijs van onvermogen in het land van herkomst". DVZ onderzoekt niet de reële inkomsten versus uitgaven in China, de stijgende huur en algemene kosten van levensonderhoud, de medische afhankelijkheid, de digitalisering die zelfredzaamheid onmogelijk maakt, de structurele financiële steun door de dochter, de hoge leeftijd en kwetsbaarheid van verzoekers en de medische risico's bij alleen wonen.

DVZ doet geen enkel tegenonderzoek. Er worden geen bijkomende vragen gesteld en er vindt geen sociaal onderzoek plaats, terwijl de feiten zeer duidelijk naar behoefte wijzen. Een beslissing die zulke essentiële elementen negeert, is onzorgvuldig en onwettig, en vormt een schending van de motiveringsplicht zoals neergelegd in de Motiveringswet van 29 juli 1991.

DVZ negeert volledig de uitzonderlijke hoge leeftijd van verzoekers, hun degeneratieve gezondheid, de structurele financiële tekorten, het humanitaire belang van hereniging in een veilige en zorgende omgeving.

De weigering dwingt twee zwaar hulpbehoevende ouderen om alleen in China verder te leven, ondanks aantoonbare afhankelijkheid. De impact op het gezinsleven is buitensporig en evident onevenredig in verhouding tot het nagestreefde doel.

Artikel 8 EVRM wordt geschonden.

De weigering van gezinshereniging vormt een inmenging in het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Men dient rekening te houden met de belangen van verzoekers, waarbij het belang van het gezinsleven zwaar dient te wegen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook volledig ten onrechte de bestreden beslissing heeft genomen.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekers.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. (...)"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat

vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partijen voeren ook de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, maar de bestreden beslissingen werden niet op deze grond genomen. Zij zijn immers gegrond op artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar de bestreden beslissingen bevatten geen verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissingen betreffen immers uitdrukkelijk weigeringen van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissingen kunnen dan ook niet tot gevolg hebben dat het privé- of gezinsleven van de verzoekende partijen in de zin van artikel 8 van het EVRM geschonden wordt. Dit onderdeel van het enig middel is om die reden niet ontvankelijk.

Louter terzijde merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissingen, zoals hierboven al aangegeven, weigeringen van verblijf betreffen, en geen beslissingen zijn die een einde stellen aan het verblijf zoals de verzoekende partijen lijken voor te houden in hun enig middel.

De verzoekende partijen deden een aanvraag gezinshereniging in functie van hun Nederlandse dochter.

De bestreden beslissingen zijn gegrond op artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Het is niet betwist dat de verzoekende partijen, om in aanmerking te komen voor gezinshereniging als ascendenten van hun Nederlandse dochter, moeten aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste van haar zijn.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissingen dat de verzoekende partijen dit niet aannemelijk maken. Zij motiveert dat de verzoekende partijen immers niet aannemelijk maken dat zij onvermogen zijn in het land van herkomst, waardoor niet kan blijken dat de middelen die hun dochter hen ter beschikking stelt en die blijken uit de stukken die werden voorgelegd, noodzakelijk zijn om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien.

De verzoekende partijen betwisten niet dat zij, om ten laste van hun dochter te zijn, moeten aantonen dat zij afhankelijk zijn van haar steun om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. Zij moeten met andere woorden aantonen dat zij behoeftig zijn. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat, opdat men kan aantonen dat men ten laste is van de referentiepersoon in voormelde zin, met ook moet kunnen aantonen dat men onvermogen is in het land van herkomst.

Het feit dat men wel degelijk vermogend zou zijn impliceert immers ipso facto dat men eveneens niet behoeftig is. De verzoekende partijen maken het tegendeel bovendien niet aannemelijk.

Kernvraag is in casu nu of de verwerende partij al dan niet op kennelijk onredelijke wijze van oordeel was dat de verzoekende partijen niet aantonen onvermogen te zijn in het land van herkomst.

De verzoekende partijen brengen hier in hun enig middel tegen in dat zij 85 en 78 jaar oud zijn, samenleven in China en een sterk verminderde zelfredzaamheid hebben vanwege hun hoge leeftijd en medische toestand. Zij lijden aan chronische gezondheidsproblemen, waaronder hoge bloeddruk en hartziekten (geneesmiddelenkost: ± 2.800 RMB/maand). Hun pensioeninkomen bedraagt slechts 7.184 RMB/maand, terwijl hun totale maandelijks uitgaven ongeveer 11.701 RMB bedragen. Er is volgens hen structureel een maandelijks tekort van meer dan 4.500 RMB (≈ 547 EUR). De huur bedraagt vanaf januari 2026 4.212,30 RMB, na een verhoging van 14%, wat hun financiële situatie volgens hen verder onder druk zet. De dochter, L. L., ondersteunt haar ouders volgens hen reeds regelmatig en noodzakelijk vanuit België door maandelijks geldtransfers en bijkomende financiële hulp voor medische kosten, levensonderhoud en onverwachte uitgaven. Door hun leeftijd kunnen de verzoekende partijen volgens hen niet met digitale hulpmiddelen

werken. Zij gebruiken geen smartphone, geen online bankieren en betalen vrijwel alles contant, wat onafhankelijke financiële zelfredzaamheid bemoeilijkt.

De Raad merkt op dat de uitleg die de verzoekende partijen thans bijbrengen niet werd meegedeeld aan de verwerende partij, noch werden er stukken neergelegd ter staving van hun betoog.

De enige stukken die de verzoekende partijen meedeelden zijn deze die vermeld worden in de bestreden beslissingen.

Ook al blijkt uit deze stukken dat hun dochter op regelmatige basis geld overmaakte aan haar ouders, kan de verwerende partij gevolgd worden waar deze aanstipt dat zulks niet noodzakelijkerwijze betekent dat haar ouders behoeftig zijn.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken voor te houden blijkt nergens uit de motieven van de bestreden beslissingen dat de verwerende partij van de verzoekende partijen 'een onrechtmatig zwaar bewijs van totaal onvermogen' in het land van herkomst vereist. De verwerende partij motiveert daarentegen dat geen enkel bewijs van onvermogen werd voorgelegd. De argumenten die de verzoekende partijen opwerpen en die betrekking hebben op dit volgens hen 'onrechtmatig zwaar bewijs van totaal onvermogen' zijn dan ook niet relevant. De verzoekende partijen maken immers niet aannemelijk dat zij bij het bestuur wel degelijk bewijzen hebben bijgebracht van het feit dat zij in het land van herkomst geen andere inkomsten of bezittingen hebben, of meer bepaald van hun 'onvermogen' in het land van herkomst.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat deze vaststelling van de verwerende partij in de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk is.

Volgens de verzoekende partijen blijkt uit de feiten dat zij behoeftig zijn en dat zij de hulp van hun dochter nodig hebben om in hun levensnoodzakelijke behoeften te voorzien. De Raad kan de verzoekende partijen niet volgen. De enige feiten die zij aan de verwerende kenbaar hebben gemaakt betreft hun identiteit en ouderdom, alsook dat zij op regelmatige basis een som geld ontvangen van hun dochter. Hieruit kan niet afgeleid worden dat ze behoeftig zijn.

Uit voorgaande bespreking is al gebleken dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om van de verzoekende partijen te verwachten dat zij aannemelijk maken dat ze onvermogen zijn in het land van herkomst opdat zij kunnen aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, in die zin dat zij de steun van de referentiepersoon nodig hebben om in hun levensnoodzakelijke behoeften te kunnen voorzien. De verzoekende partijen maken het tegendeel niet aannemelijk.

Het staat de verzoekende partijen vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen die beter gestoffeerd is.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 502 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,
K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU